

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **A. N.**, zast. JUDr. Veronikou Mašlonkovou, advokátkou, se sídlem U Soudu 327/5, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 1. 2017, č. j. 29 Az 43/2016 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Veronice Mašlonkové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Tato částka jí bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2016, č. j. OAM-546/ZA-ZA11-ZA15-2016, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení“) Litevská republika. Žalovaný uvedl, že žalobce byl při podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 12. 6. 2016 držitelem schengenského víza vydaného Litevskou republikou. Žalovaný neshledal, že žalobci v Litevské republice hrozilo nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny

základních práv Evropské unie a připomněl v této souvislosti povinnost Litevské republiky posuzovat žádosti o mezinárodní ochranu objektivně a nestranně. Dále poukázal na to, že ani na úrovni Evropské unie či Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí deklarující systémové nedostatky v řízeních o udělení mezinárodní ochrany v Litevské republice. Rovněž ani Úřad vysokého komisaře pro uprchlíky OSN žádné takové stanovisko nevydal. Žalovaný uzavřel, že Litevská republika dodržuje lidská práva, je považována za bezpečnou zemi, azylový systém je zde propracovaný a umožňuje získání mezinárodní ochrany v případě důvodné žádosti i občanům Kyrgyzské republiky.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 16. 1. 2017, č. j. 29 Az 43/2016 - 51, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že žalobce byl dne 12. 6. 2016, kdy požádal o mezinárodní ochranu, držitelem schengenského víza vydaného Litevskou republikou. Podle krajského soudu žalovaný postupoval v souladu se příslušnými právními předpisy, neboť podle čl. 12 nařízení je k projednání žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Litevská republika, která dne 14. 9. 2016 uznala svou příslušnost k projednání žádosti. Krajský soud doplnil, že nemá žádné informace o tom, že by v Litevské republice nebyly dodržovány azylové zákony či že by zde docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém systému. Ostatně ani žalobce žádné takové informace nedoložil. Krajský soud uvedl, že Litevská republika dodržuje své mezinárodní závazky, je bezpečnou zemí původu a v případě důvodně podané žádosti uděluje mezinárodní ochranu i občanům Kyrgyzské republiky.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že v řízení před krajským soudem prokázal, že v Litevské republice jsou porušována práva menšin. Azylantů jsou nuceni žít v chudobě, nejsou oprávněni pracovat a stát je dostatečně nepodporuje. Stěžovatel je navíc vystaven riziku díky svému muslimskému vyznání, které není v Litevské republice populární. Dále upozornil, že „(...) *kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť na jedné straně stojí postup správního orgánu, jenž formálně aplikoval čl. 3 nařízení Dublin III, a na straně druhé právo stěžovatele na mezinárodní ochranu, resp. na konkrétní azylové řízení, jehož se stěžovateli v Litevské republice nedostane. Rozhodnutí žalovaného a napadený rozsudek proto nedovoleně zasahují do práv stěžovatele, zejména práva na spravedlivý proces.*“ Podle stěžovatele krajský soud i žalovaný nedostatečně posoudili otázku systémových nedostatků azylového procesu v Litevské republice. Stěžovatel poukázal na to, že doporučení Výboru OSN pro lidská práva upozornilo na určité nedostatky spočívající v nedostatečném zajištění životních podmínek azylantů, kteří jsou nadto zadržováni na neúměrně dlouhou dobu. Stěžovatel zdůraznil, že by podle zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva mohl být v Litevské republice vystaven nelidským podmínkám, pokud by musel setrvat ve stavu nedostatečného materiálního zajištění. Podle stěžovatele navíc hrozí, že bude vystaven diskriminaci a zastrahování pro svou víru. Žalovaný proto měl postupovat podle čl. 17 nařízení. Stěžovatel z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s uplatněnými kasačními námitkami a setrval na názoru, že jeho rozhodnutí i napadený rozsudek jsou v souladu s právními předpisy. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel vycestoval z vlasti přes Ruskou federaci do Evropské unie s tím, že byl držitelem schengenského víza od 8. 6.

pokračování

2016 do 7. 7. 2016 vydaného orgány Litevské republiky. Stěžovatel byl v okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem víza vydaného Litevskou republikou, a proto je Litevská republika příslušná k vyřízení této žádosti. Ta uznala svou příslušnost dne 14. 9. 2016. Stěžovatel podle žalovaného v žalobním řízení nepředložil podklady, které by svědčily o systémových nedostatcích v litevském azylovém systému. Upozornil, že zpráva UNHCR obsahuje pouze doporučení určené Litevské republice, avšak neuvádí, že by tento systém vykazoval závažné nedostatky, aby to odůvodnilo postup podle čl. 3 odst. 2 nařízení. Žalovaný konstatoval, že dostatečně hodnotil azylový systém v Litevské republice a neshledal žádné systémové nedostatky. V závěru upozornil, že napadené rozhodnutí není rozhodnutí věcné, ale že otázku mezinárodní ochrany bude ještě posuzovat příslušný orgán Litevské republiky. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- Kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou, neboť se ve své judikatuře dosud nezabýval otázkou předání žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení do Litevské republiky.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že by litevský azylový systém trpěl systémovými nedostatky, v důsledku čehož by nemohl být předán k dalšímu řízení o mezinárodní ochraně do Litevské republiky. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel nezpochybnil závěr žalovaného, že je Litevská republika jako člen EU bezpečným demokratickým státem s propracovaným azylovým systémem dodržujícím

mezinárodní závazky. Jakkoliv Rada pro lidská práva OSN upozorňuje na stanoviska UNHCR a Výboru proti mučení OSN, která doporučují Litevské republice zlepšit určité aspekty fungování azylového systému, nelze z obsahu těchto doporučení usuzovat, že by nedostatky v azylovém systému Litevské republiky byly takové intenzity, aby odůvodnily aplikaci pravidla obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení. Zmíněné instituce sice doporučují Litevské republice zkrácení doby zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v detenčních zařízeních či zvýšení finanční podpory pro žadatele i zajištění většího množství finančních prostředků pro detenční zařízení, nicméně namítané nedostatky nevedou k závěru o tom, že by žadatelům o mezinárodní ochranu v případě podání důvodné žádosti nebyla poskytnuta mezinárodní ochrana, či že by žadatelé byli vystaveni nelidskému či ponižujícímu zacházení. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v případě stěžovatele učinit ani závěr, že by azylový systém Litevské republiky byl strukturálně nedostatečný a že by tak stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu nebyla s vysokou pravděpodobností odpovídajícím způsobem věcně posouzena.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které může stěžovateli hrozit při vydání do Litevské republiky nebezpečí v souvislosti s jeho islámským vyznáním. Podle Nejvyššího správního soudu dokumenty, které stěžovatel předložil v řízení před krajským soudem, nejsou způsobilé vyvrátit závěr, že v souvislosti s jeho předáním do Litevské republiky nejsou spojena rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Stěžovatelem tvrzená neoblíbenost islámu v Litvě přitom sama o sobě o takovém riziku svědčit nemůže.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel nezpochybnil závěr žalovaného i krajského soudu, že azylový systém v Litevské republice nevykazuje systémové nedostatky, ani závěr, že nebude v Litevské republice vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatele, advokátka JUDr. Veronika Mašlonková, provedla ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

pokračování

Odměna za zastupování tak činí 3.400 Kč a bude ustanovené zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu